

mento nitatur noxam inferre, si aequè efficaciter noceat.
(II) contumelia armis impediri possunt, ergo etiam deire-
tationes (III) periculum fama equiparatur periculo vitæ.
Atqui ob periculum vitæ evadendum licet occidere.
Ejusdem farinae sunt, quæ Franciscus docet tr. 5.
disp. 36. num. 118. unde licebit Clerico & religioso ca-
lumniatorem gravia crimina de se vel sua religione spargere
minantem occidere, quando alius defendendendi modus non
suppetit, uti suppetere non videtur, si calumniator sit para-
tus ea vel ipsi religioso vel ejus religioni publicè coram vi-
ris gravissimis impingere. Sed valeant isti novi Ca-
suiistæ cum novis suis portentis. Longè rectius Grotius
lib. 2. de J. B. & P. c. 1. n. 10. hac de re scribit: quid si ve-
rò aliquis de nobis dicat, quod creditum apud bonos existi-
mationem delibaret? hunc quoque occidi posse sunt qui do-
cent. Mendosè admodum, & contra naturæ jus; nam inter-
fectio ista non est modus aptus ad tuendam existimationem.

XXIII. Sed quid habendum de injuria reali v. g.
alapa, licetne hanc duello ulcisci? Quod si denuò Ca-
suiistarum & Jesuitarum sententiam rogemus affirmabi-
tur quæstio: Ita enim Escob. tr. 1. c. 7. n. 45: *Annon*
alapa percussus censetur tamdiu honore privatus, quamdiu
adversarium non interimit? At supra, opinor, sufficien-
ter probatum, injuriæ sive realis sive verbalis vindictam
privatam, siquidem judicis copia suppetat, illicitam esse.
Quod si vero quis ex justo dolore & indignatione subito
& è vestigiò injuriam realem nece aggressoris ulcisca-
tur, rectè statuunt consulti juris & æqui poenam homi-
cidii ordinariam locum non habere, sed vel relegatio-
nem, vel amputationem manus vel fustigationem; non-

nun-